

него въ 1804 г. въ Бѣлградъ, но преминалъ на страната на сърбитѣ, между които скоро много се прославилъ. На 30 ноемврий 1806 г. на разсѣмване промъкналъ се въ Бѣлградъ и съ смѣлото си нападение превзелъ крепостта и я далъ въ ржцетѣ на обсаждащитѣ я отъвнѣ сърби. *Корчо* е роденъ въ село Сарай при Струмица. Баща му билъ овчаръ на струмишкия бей. Веднажъ се появилъ моръ между стадата и изтрѣбилъ много стада. Разсърдениятъ бей хвърлилъ овчаря си въ затворъ. Корчо успѣлъ да избѣга въ планинитѣ и се опиталъ да сплаши кървопиеца, но напраздно; баща му умрѣлъ въ затвора. Жадниятъ за отмъщение Корчо събралъ чета и отпочналъ жестока изтрѣбителна война съ бейоветѣ, опожарявалъ имъ чифлицитѣ и имъ рѣжелъ главитѣ. Веднажъ срещналъ единъ бей въ село Дабилowo. Младиятъ аристократъ билъ на красивъ арабски конь, а наоколо му били неговитѣ сеизи, олани и чибукчи, всички въ злато и сребро. По даденъ знакъ отъ Корчо хайдутитѣ изкочили отъ засадитѣ си, свалили бея отъ коня, отрѣзали му ржцетѣ и краката, а най-после и главата. Единъ отъ тѣхъ я забучилъ на копието си и я носѣлъ така предъ четата. Съ пѣсни се оттеглили хайдутитѣ отъ мѣстото на клането; съ пѣсни, защото си отмъстили за нещастнитѣ, паднали подъ ударитѣ на бея, за женитѣ и момитѣ, изнасилени отъ този звѣрь, и за многото деца, жертви на страститѣ му. Цѣли 10 години Корчо водилъ хайдушки животъ. Следъ това купилъ си товарни животни, преоблѣкълъ се като търговецъ и изчезналъ. Вж. „Записки Панајота“, Слав. сбор. II, Спб. 1877, стр. 116.

¹⁴ Zinkeisen VII, 223, споредъ телеграмата на пруския посланикъ отъ 1 априль 1797 година.

¹⁵ Zinkeisen VII, 236—238, споредъ телеграмитѣ на Оливие и Кнобелсдорфъ. Ср. Hormayer, Archiv 1814 (№ 38), стр. 152.

¹⁶ Софроний, 68.

¹⁷ Славейковъ въ „Читалище“, 1873 г. стр. 388—493, безъ да знае за сведенията, които ни дава Софроний, разказва едно друго, мѣстно предание за паданато на Арбанаси. Притѣсненията дотолкова се засилили, че всички жители решили да избѣгатъ въ Влашко. Подъ предлогъ, че ще отидатъ въ Свищовския манастиръ на църковния му празникъ, една нощъ натоварили на коли всичко, каквото могло да се вземе и тръгнали съ факли. При „Разкола“, подъ планината, гдето по пѣтя за Орѣховица има единъ изворъ, тѣ се спрѣли, събрали се и дали клетва никога да се не връщатъ. Хвърлили фенеритѣ и факлитѣ съ думитѣ: „Който се върне, и въ гроба да почернѣе тѣй, както е черна тази факла“. Въ кѣщи си останали само нѣкои старци, вдовици и сираци, освенъ тѣхъ и нѣкои ратаи.

¹⁸ Bessières у Пукевилъ, Voyage en Morée etc. III, 231.

¹⁹ Ibid. III, 48.

²⁰ Пазвантоглу билъ на голѣма почить между мохамеданитѣ, като защитникъ на старитѣ учреждения и като противникъ на новитѣ данъци. Въ 1799 г. Pouqueville (I, 522) чулъ въ гръцкия архипелагъ следната пѣсничка отъ турски матрози, които я пѣли предъ самия капиджибаша и предъ двамата му палачи: „Следъ стотѣ хиляди бомби, хвърлени въ Видинъ, азъ, Пазвантоглу, върното куче на своя господаръ, робътъ на султанката-валиде, вдигнахъ знамето на възстанieto. Азъ, Пазвантоглу, върното куче на своя господаръ, азъ се боря срещу министритѣ му, азъ искамъ да си остана върненъ поданикъ на своя господаръ, азъ лижа праха отъ краката му, азъ съмъ Пазвантоглу!“